SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 310/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Bytového družstva Humenné, Laborecká 1896/58, Humenné, zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Andrejcovou, Laborecká 1896/58, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi a rozsudkami Okresného súdu Humenné z 12. mája 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/48/2010 a Krajského súdu v Prešove z 23. júla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/89/2011 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo/202/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Bytového družstva Humenné o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2014 doručená sťažnosť Bytového družstva Humenné (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) z 12. mája 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/48/2010 a Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 23. júla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/89/2011 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 29. októbra 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo/202/2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že *„Dňa 12. 05. 2011 vydal Okresný súd Humenné Medzitýmny rozsudok sp. zn. 17 C/48/2010, ktorým rozhodol, že: Nárok žalobcu J. B... na vyplatenie vyrovnacieho podielu pri zániku jeho členstva v Bytovom družstve Humenné je opodstatnený.*

Proti hore uvedenému rozsudku v zákonnej odvolacej lehote podal sťažovateľ odvolanie..., s tým, že... žiadal odvolací súd v prípade, že sa stotožní s názorom prvostupňového súdu, aby vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, nakoľko ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Krajský súd... Rozsudkom, sp. zn. 15 Co/89/2011 zo dňa 23. 07. 2012, Medzitýmny rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 17 C/48/2010 zo dňa 12. 05. 2011 potvrdil, bez toho, aby dovolanie pripustil.

Sťažovateľ podal voči Rozsudku Krajského súdu... dovolanie, ktoré Najvyšší súd... Uznesením zo dňa 29. 10. 2013, sp. zn. 1 Cdo/202/2012 odmietol z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.“.

Sťažovateľ porušenie svojich práv vidí v tom, že *«Vo vyššie uvedenej právnej veci sa žalobca... domáha výplaty vyrovnacieho podielu po zániku členstva v bytovom družstve na základe ustanovení §§ 233 a 234 Obchodného zákonníka.*

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie, ktorým vyslovil, že nárok žalobcu J. B. je opodstatnený, odôvodňuje tým, že úprava Stanov sťažovateľa absolútne vylučuje nárok bývalého člena na vyplatenie vyrovnacieho podielu čo do základu, preto ju v tej časti považuje za neplatnú.

Odvolací súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok prvého stupňa odôvodnil tým, že majetková účasť člena v družstve počas trvania členstva je majetkom družstva a až so zánikom členstva za trvania družstva je spojený nárok na vyrovnací podiel, otázku danosti tohto nároku rieši priamo zákon, preto medzitýmny rozsudok je v súlade so zákonom.

Predmetný názor oboch súdov sťažovateľ považuje za nesprávny a to z nasledovných dôvodov:

Podľa ust. § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka pri zániku členstva za trvania družstva má doterajší člen nárok na vyrovnací podiel.

Ustanovenia § 233 ods.2 a 3 Obchodného zákonníka stanovujú spôsob výpočtu a splatnosť vyrovnacieho podielu, ods. 5 tohto ustanovenia výslovne zakotvuje, že § 233 ods. 2-4 má dispozitívnu povahu. Stanovy teda môžu odchylne od zákona ustanoviť spôsob určenia vyrovnacieho zostatku.

Sťažovateľ sa nestotožňuje sa s názorom súdu, že v tomto prípade stanovy vylúčili nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu...

Pri zániku členstva družstvo členovi vyplatí vyrovnací podiel, ktorým je jeho splatený členský vklad, zhodnotený o výsledky činnosti družstva za obdobie trvania členstva.

Vzhľadom však na odlišnosť jednotlivých druhov družstiev a na rôzne účely ich založenia a fungovania, zákon pripúšťa aj inú úpravu určenia vyrovnacieho podielu.

V prípade bytových družstiev, ktoré sú založené za účelom zabezpečovania bytových potrieb svojich členov, je použitý celý splatený členský vklad člena (základný členský vklad + ďalší členský vklad = členský podiel) na financovanie výstavby bytu, ktorý družstvo prideľuje členovi do nájmu a ktorý člen užíva, pričom mu prislúcha právo nadobudnúť ho do svojho vlastníctva len za cenu nesplateného investičného úveru, ktorý je družstvo povinné odviesť príslušnej banke. Ak je investičný úver splatený, ako to bolo aj v prípade žalobcu, žalobca nadobúda predmetný byt do svojho vlastníctva bezplatne.

Preto bytové družstvá v zmysle ust. § 233 ods.5 Obchodného zák. vo svojich stanovách upravili vyplácanie vyrovnacieho podielu iným spôsobom.

V prípade zániku členstva po prevode vlastníctva bytu bol v skutočnosti vyrovnací podiel doterajšiemu členovi vyplatený v hodnote prevedeného bytu, pričom trhová hodnota bytu v súčasnosti je mnohonásobne vyššia ako zaplatený členský vklad. V ostatných

prípadoch, ak doterajší člen družstva užíva pridelený družstevný byt ako jeho nájomca, sa mu vypláca vyrovnací podiel za podmienky odovzdania družstevného bytu.

V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na ust. § 234 Obchodného zákonníka, ktoré upravuje spôsob vyplatenia vyrovnacieho podielu v prípade, ak členský vklad spočíval v prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na družstvo.

V tomto prípade môže člen žiadať vyporiadanie vrátením tejto nehnuteľnosti a to v hodnote, ktorá je evidovaná v majetku družstva v čase zániku jeho členstva. Ak je výška vyrovnacieho podielu menšia, než je hodnota vrátenej nehnuteľnosti, je nadobúdajúci člen povinný uhradiť družstvu rozdiel v peniazoch.

Podľa názoru sťažovateľa je v tomto smere možná analógia, pretože byt ako nehnuteľnosť nadobudlo do vlastníctva družstvo na základe členom splateného členského vkladu (základný členský vklad + ďalší členský vklad), pričom nárok člena žiadať ako vyporiadanie vyrovnacieho podielu vrátenie nehnuteľnosti v našom prípade predstavuje prevod bytu do jeho vlastníctva. Čo sa týka hodnoty nehnuteľnosti, táto je v súčasnej dobe nepomerne vyššia, ako je hodnota evidovaná v majetku družstva.

Zákon výslovne zakotvuje, že § 233 ods. 2-4 má dispozitívnu povahu. Stanovy teda môžu odchylne od zákona ustanoviť spôsob určenia vyrovnacieho zostatku, pričom úprava Stanov sťažovateľa sa nemôže považovať za úplné vylúčenie vyplatenia vyrovnacieho podielu, pretože ten bol členovi pri prevode vlastníctva bytu vyplatený aj s poukazom na ust. § 17 zákona č.182/1993 Z. z., odseku 6, v ktorom je v poslednej vete uvedené : „Prevodom vlastníctva družstevného bytu zaniká nárok člena družstva na vrátenie členského podielu.“

V komentári k tomuto ustanoveniu sa uvádza : „Člen družstva prevodom vlastníctva bytu prestáva byť členom družstva, pretože do ceny bytu sa mu započítava aj základný členský vklad. Tento sa mu do ceny bytu započítal už v dobe, keď mu bol byt pridelený. To znamená, že ak vlastník bytu sa chce stať opäť členom družstva musí uhradiť základný členský vklad vo výške, ktorú určujú stanovy družstva. V súlade s § 223 ods. 3 Obchodného zákonníka je podmienkou vzniku členstva v družstve splatenie Členského vkladu určeného stanovami. Ide o základný Členský vklad. To znamená, že ak sa základný členský vklad započítal do ceny bytu, vlastník bytu nespĺňa základnú podmienku byť členom družstva.“

Zánik nároku na vrátenie členského podielu upravuje aj Zákonné opatrenie Predsedníctva FZ č. 297/1992 Zb., ktorým sa dopĺňa z. č. 42/1992 Zb. o úprave

majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách, a to v ust. § 28a ods. 5, podľa ktorého „Prevodom družstevného bytu zaniká nárok na vrátenie členského podielu.“

I v prípade žalobcu J. B. prevodom predmetného bytu do jeho vlastníctva jeho majetková účasť v družstve zanikla, keďže v hodnote bytu je zahrnutý splatený členský vklad. Od nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu, t. j. od 30. 07. 2001 až do zániku členstva žalobca J. B. splatený členský vklad v bytovom družstve nemal.

Ustanovenie § 233 ods. 2 Obch. zák., ktoré určuje spôsob výpočtu vyrovnacieho podielu, predpokladá u doterajšieho člena existenciu splateného členského vkladu. V tomto prípade však žalobca J. B. splatený členský vklad v družstve nemá. Ak by sťažovateľ postupoval pri výpočte vyrovnacieho podielu podľa § 233 ods. 2 Obch. zák., ktorý vychádza z výšky splateného členského vkladu, u žalobcu J. B. je splatený členský vklad nula, preto bude v čitateli zlomku nula a aj výsledok výpočtu vyrovnacieho podielu sa bude rovnať nule.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ má za to, že bolo nevyhnutné inak upraviť spôsob určenia vyrovnacieho podielu, že sťažovateľova úprava vyplácania vyrovnacieho podielu, schválená v stanovách najvyšším orgánom družstva, nevylúčila nárok člena družstva na výplatu vyrovnacieho podielu a je platná. Nakoľko ide o vec zásadného významu, pretože takúto úpravu vyrovnacieho podielu má v stanovách väčšina družstiev na Slovensku, odvolací súd svojim postupom, ktorým nespravodlivo rozhodol a nepripustil voči svojmu rozhodnutiu možnosť dovolania, zamedzil možnosť, aby sa touto vecou zaoberal Najvyšší súd SR, z tohto dôvodu sťažovateľovi nebola poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru.».

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„... Najvyšší súd... v konaní vedenom pod č. k. 1 Cdo/202/2012, Krajský súd... v konaní vedenom pod 15 Co/89/2011 a Okresný súd... v konaní vedenom pod 17 C/48/2010 porušili základné právo Bytového družstva Humenné..., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

... Zrušuje Rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 17 C/48/2010 zo dňa 12. 05. 2011, Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 15 Co/89/2011 zo dňa 23. 07. 2012 a Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 10. 2013, sp. zn. 1 Cdo/202/2012 a vec vracia v rozsahu zrušenia Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie.

... Bytovému družstvu Humenné..., priznáva náhradu trov konania v sume 284,08 Eur, ktoré je Najvyšší súd... povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Andrejcovej..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Okrem toho sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) *„rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého právoplatného Rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 15 Co/89/2011 zo dňa 23. 07. 2012, nakoľko ide o medzitýmny rozsudok a v zmysle jeho výroku bude prvostupňový súd pokračovať v predmetnom konaní, čím môže spôsobiť sťažovateľovi vážnu ujmu“.*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa medzitýmnym rozsudkom okresného súdu z 12. mája 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/48/2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co/89/2011 z 23. júla 2012

Sťažovateľ sťažnosťou namieta taktiež porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd berúc do úvahy neskoršie uznesenie najvyššieho súdu v dovolacom konaní sp. zn. 5 Obdo 46/2012 z 25. marca 2013, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol, nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESĽP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu.

Jadrom námietok sťažovateľa je nesúhlas s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý je podľa neho nesprávny, porušujúci jeho označené práva.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia krajského súdu dospel k záveru, že rozsudok, ktorým sa krajský súd stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa vo svojom výroku pri konštatovaní, že *„Nárok žalobcu na vyplatenie vyrovnacieho podielu pri zániku jeho členstva v Bytovom družstve Humenné je opodstatnený“*, je dostatočným spôsobom odôvodnený, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil svoje úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku žalobcu, a jeho právne závery, na ktorých je založený, nemožno hodnotiť ako arbitrárne, a preto z tohto dôvodu je sťažnosť vo vzťahu ku krajskému súdu zjavne neopodstatnená.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku po opísaní právnych záverov okresného súdu, vyjadrenia sťažovateľa ako žalovaného jasne a zrozumiteľne reagoval na námietku sťažovateľa spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci a jeho právny názor na strane 3 až strane 5 v žiadnom prípade nemožno považovať ako svojvoľný. Krajský súd uviedol, že okresný súd sa správne vysporiadal s ustanovením *„§ 17 ods. 7 zákona o bytoch v spojení s § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka“*, a jeho následná právna argumentácia k nárokom žalobcu je podľa názoru ústavného súdu dostatočná. V danom prípade niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť

okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný právny názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ani skutočnosť, že sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že podľa neho *„ide o vec zásadného významu“* a krajský súd nespravodlivo rozhodol, ak nepripustil proti svojmu rozhodnutiu možnosť podať dovolanie, čím malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemá ústavnoprávny rozmer a iba samotné tvrdenie sťažovateľa nie je ešte dôkazom o neústavnosti postupu krajského súdu.

K tomu ústavný súd dodáva, že je na úvahe odvolacieho súdu, či túto možnosť danú zákonom využije alebo nie. Predmet sporu a rozhodnutie o ňom rozsudkom podľa § 152 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), krajský súd nepovažoval za otázku po právnej stránke zásadného významu, a tento jeho záver ústavný súd nie je ani oprávnený preskúmavať (obdobne III. ÚS 331/07). Pritom ústavný súd už nad rámec odôvodnenia poukazuje na prax všeobecných súdov pri aplikácii ustanovenia § 238 ods. 3 OSP, ktoré zastávajú názor, že pripustenie dovolania odvolacím súdom nie je viazané na návrh účastníka konania a odvolací súd v prípade existencie takéhoto návrhu nie je ním viazaný (rozsudok najvyššieho súdu z 20. marca 2003 sp. zn. Obdo V 79/2000).

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v súlade s limitmi základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co/89/2011 z 23. júla 2012 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo/202/2012 z 29. októbra 2013

Sťažovateľ (v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) v petite sťažnosti namietal aj porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu, ale v odôvodnení sťažnosti neuviedol žiadnu skutočnosť, v čom vidí porušenie svojich označených práv predmetným uznesením najvyššieho súdu, teda odôvodnenie sťažnosti, ktorá je základnou zákonnou náležitosťou na jej podanie (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), nie je v zhode s petitom sťažnosti (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), preto sa touto časťou sťažnosti ústavný súd nezaoberal a sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne. III. ÚS 604/08, II. ÚS 571/2012).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2014